04/02/2024

Βεροίας Παντελεήμων: Αλλοιώνεται η έννοια της οικογενείας με το “γάμο” ομόφυλων ζευγαριών - Άγνωστες οι συνέπειες για τα παιδιά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ο Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε σήμερα και κήρυξε το θείο Λόγο στον Ιερό Ναό Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Κυμίνων Θεσσαλονίκης.

Απευθυνόμενος στα νέα ζευγάρια της Ενορίας που παντρεύτηκαν το παρελθόν έτος, είπε μεταξύ άλλων: *“Το τελευταίο διάστημα γίνεται προσπάθεια να αλλοιωθεί η έννοια της οικογενείας και να πληγεί ο ιερός θεσμός του γάμου. Και αυτό επιχειρείται με την καθιέρωση ενός γάμου που αντίκειται και στην παράδοσή μας και στον νόμο του Θεού αλλά και στις επιστήμες που μελετούν τον άνθρωπο. Γιατί όλοι γνωρίζουμε ότι γάμος και ένωση μεταξύ δύο ατόμων του ιδίου φύλου είναι αντίθετα προς τη φύση του ανθρώπου και δεν μπορεί να νοηθεί ως οικογένεια και πολύ περισσότερο να αναλάβει την ανατροφή και διαπαιδαγώγηση παιδιών”.*

“Εν ονόματι ενός δήθεν εκσυγχρονισμού και εξομοιώσεως με κάποιες άλλες χώρες επιδιώκουμε να υιοθετήσουμε αυτόν τον δήθεν γάμο και την δήθεν οικογένεια, αδιαφορώντας για τις συνέπειες που θα έχει και για την οικογένεια και για την κοινωνία και για τα ίδια τα παιδιά, τα οποία θα μεγαλώνουν σε μία «οικογένεια» με δύο ομοφύλους γονείς. Διότι μπορεί πράγματι να προσφέρουν αγάπη στα παιδιά, αλλά αρκεί αυτή η αγάπη; Και δεν θα αποτελεί διά βίου έλλειψη με άγνωστες συνέπειες για τα παιδιά, για την ψυχολογία τους και για το μέλλον τους, η ανατροφή τους μέσα σε ένα περιβάλλον στο οποίο δεν είναι διακριτά το πρότυπο του ανδρικού και γυναικείου φύλου”, επεσήμανε.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος τέλεσε μνημόσυνο για τους κοιμηθέντες κατά το παρελθόν έτος ενορίτες. Αργότερα ευλόγησε τη βασιλόπιτα για τα νέα ζευγάρια της Ενορίας.

Ομιλία Μητροπολίτη Βεροίας με τίτλο «Ἵνα ἡ ὑπερβολή τῆς δυνάμεως ᾖ τοῦ Θεοῦ καί μή ἐξ ἡμῶν»:

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά κατά τήν ὁποία ὁ ἀπόστολος Παῦλος κάνει διάκριση μεταξύ τῆς ἀνθρωπίνης καί τῆς θείας δυνάμεως. Καί δέν ἀναφέρεται στίς περιπτώσεις, κατά τίς ὁποῖες ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται στόν κόσμο καί στή ζωή τῶν ἀνθρώπων χωρίς τή μεσολάβηση κάποιου προσώπου. Δέν ἀναφέρεται γενικά στήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, δείγματα τῆς ὁποίας ὑπάρχουν ἀναρίθμητα γύρω μας, γιατί δέν ὑπάρχει καμία ἀμφιβολία ὅτι αὐτή εἶναι ἀποδεκτή ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους ἤ τουλάχιστον ἀπό ὅσους πιστεύουν στόν Θεό.

Ὁ πρωτοκορυφαῖος ὅμως ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται στίς περιπτώσεις κατά τίς ὁποῖες ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται διά τῶν ἀνθρώπων, ἔστω καί ἐάν οἱ ἄνθρωποι δέν τό συνειδητοποιοῦμε ἤ ἐάν τό ξεχνοῦμε. Ὅ,τι ὅμως κάνουμε στή ζωή μας, ἀπό τίς καθημερινές καί συνηθισμένες λειτουργίες τῆς ζωῆς καί τοῦ σώματός μας μέχρι τίς πιό σύνθετες, ὅλα τά κάνουμε μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἐφόσον αὐτός εἶναι ὁ πλάστης καί δημιουργός μας καί «ἐν αὐτῷ ζῶμεν καί κινούμεθα καί ἐσμέν», ὅπως διακήρυξε ὁ ἀπόστολος μιλώντας στούς Ἀθηναίους.

Ἰσχύει καί γιά τίς περιπτώσεις ἐκεῖνες στίς ὁποῖες κάποιοι ἄνθρωποι ἐπιτυγχάνουν πράγματα, τά ὁποῖα δέν εἶναι συνηθισμένα καί δέν συμβαίνουν σέ κάθε ἄνθρωπο, καί ὅμως κάποιοι τά ζοῦν.

Ἄς θυμηθοῦμε τόν ἀπόστολο Πέτρο, ὁ ὁποῖος, ὅταν εἶδε τόν Χριστό νά περπατᾶ ἐπάνω στή θάλασσα τῆς Τιβεριάδος, τοῦ ζήτησε νά τόν καλέσει νά περπατήσει καί αὐτός ἐπί τῶν κυμάτων, γιά νά πεισθεῖ ὅτι δέν ἔβλεπε ὄνειρο καί ὅτι ἦταν πράγματι ὁ διδάσκαλός του.

Ἄς σκεφθοῦμε τά θαύματα τῶν ἁγίων ἀποστόλων καί ἄλλων τῶν ἁγίων, τίς θεραπεῖες, τίς ἀναστάσεις τῶν νεκρῶν καί ὅλα τά παρόμοια. Ἄς φέρουμε στόν νοῦ μας τά μαρτύρια τά ὁποῖα ὄχι μόνο ὑπέμεναν οἱ ἅγιοι μάρτυρες μέ ἀπαράμιλλη καρτερία ἀλλά καί συχνά παρέμεναν ἀβλαβεῖς καί δέν τούς ἄγγιζαν οὔτε τά ἄγρια θηρία. Ἄς ἀναλογισθοῦμε ἀκόμη πῶς οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ, χωρίς μόρφωση οἱ περισσότεροι, ἁπλοί ψαράδες, χωρίς θέσεις καί ἀξιώματα, χωρίς κοινωνικές διασυνδέσεις, χωρίς μέσα καί χωρίς ὑποστήριξη, κατόρθωσαν νά διαδώσουν τό Εὐαγγέλιο σέ ὅλον τόν κόσμο.

Θά μπορούσαμε νά συνεχίσουμε τόν κατάλογο ὅσων δέν ἐπετεύχθησαν μέ τή δύναμη τῶν ἀνθρώπων ἀλλά μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Δέν ὑπάρχει ἀσφαλῶς ἀμφιβολία ὅτι σέ ὅλες αὐτές τίς περιπτώσεις πρόκειται γιά τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ διά τῶν ἀνθρώπων. Τό πιστοποιεῖ ἄλλωστε καί ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας, ὅταν λέγει στόν πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο, ὁ ὁποῖος τοῦ ζήτησε νά τόν θεραπεύσει ἀπό μία ἀσθένεια, ἡ ὁποία τόν ταλαιπωροῦσε, «ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γάρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Σοῦ ἀρκεῖ ἡ χάρη μου, γιατί ἡ δύναμή μου φαίνεται στήν πληρότητά της μέσα ἀπό τήν ἀδυναμία σου.

Αὐτή τή δύναμη τοῦ Θεοῦ καλούμεθα νά ἀναγνωρίζουμε καί ἐμεῖς σέ ὅσα ἔχουμε καί σέ ὅσα ἐπιτυγχάνουμε στή ζωή μας. Γιατί ὡς ἄνθρωποι εἴμαστε, ὅπως ἀκούσαμε τόν ἀπόστολο Παῦλο νά λέγει σήμερα, ὀστράκινα σκεύη, εὔθραυστοι καί ἀδύναμοι, πού στηριζόμαστε καί ἔχουμε ἀνάγκη τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Καί θά πρέπει νά τήν ἀναγνωρίζουμε καί στή φυσική μας ζωή, σέ ὅσα ἐπιτυγχάνουμε στήν

καθημερινότητά μας, στό ἐπάγγελμά μας, στήν οἰκογένειά μας, ἀλλά καί στήν πνευματική μας ζωή.

Οἱ ἐπιτυχίες μας, οἱ ἀρετές μας, ἡ πρόοδός μας ἡ πνευματική, δέν εἶναι ἀποτέλεσμα μόνο τῆς προσπαθείας καί τοῦ ἀγῶνος μας, δέν εἶναι μόνο καρπός τῆς ἐργασίας μας ἤ τῶν ἱκανοτήτων μας, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς βοηθείας καί τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Καί θά πρέπει νά μήν τό ξεχνοῦμε αὐτό ποτέ, ὥστε νά μήν ὑπερηφανευόμεθα καί νομίζουμε ὅτι ἔχουμε τή δύναμη νά ἐπιτύχουμε τά πάντα, ἔχουμε τή δύναμη νά πᾶμε ἀκόμη καί ἀντίθετα στό θέλημα καί στόν νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη καί στούς ἱερούς θεσμούς, ὅπως αὐτός τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας, τόν ὁποῖο ὁ ἴδιος καθιέρωσε δημιουργώντας «ἄρσεν καί θῆλυ».

Δυστυχῶς ὅμως τό βλέπουμε νά συμβαίνει καί αὐτό στίς ἡμέρες μας, μέ τήν προσπάθεια πού γίνεται νά ἀλλοιωθεῖ ἡ ἔννοια τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας μέ τήν καθιέρωση ἑνός δῆθεν γάμου μεταξύ ἀνθρώπων τοῦ ἰδίου φύλου καί τή δυνατότητα τεκνοθεσίας πού τούς παρέχεται, ἀδιαφορώντας ὅτι μία τέτοια ἕνωση εἶναι ἀπολύτως ἀντίθετη καί πρός τόν νόμο τοῦ Θεοῦ καί πρός τή φύση τοῦ ἀνθρώπου, καί ἀποτελεῖ προσβολή καί ὕβρη πρός τόν Θεό. Διότι δέν θά πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι καί τό σῶμα μας εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ καί οἱ λειτουργίες του γίνονται μέ τή δική του δύναμη, τήν ὁποία θά πρέπει νά ἀναγνωρίζουμε, νά σεβόμεθα καί νά εἴμαστε γι᾽ αὐτήν εὐγνώμονες ἔναντι τοῦ Θεοῦ, καί ὄχι νά τίς διαστρέφουμε, φθείροντας ἔτσι τό σῶμα καί προσβάλλοντας τόν Θεό.

Ἡ Ἐκκλησία μας ὀφείλει νά διακηρύξει τήν ἀντίθεσή της στόν νόμο αὐτό πού σχεδιάζεται, ὥστε ὅλοι νά γνωρίζουν ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια καί ποιά πρέπει νά εἶναι ἡ θέση ὅλων μας στό θέμα αὐτό, ὥστε νά μᾶς προστατεύσει ἀπό τίς δυσάρεστες συνέπειες γιά τήν κοινωνία καί γιά τήν πατρίδα μας. Μήν ξεχνοῦμε τά Σόδομα καί τά Γόμορα, τά ὁποῖα καταστράφηκαν, γιατί εἶχαν φθάσει σέ αὐτό τό σημεῖο, πού πᾶμε δυστυχῶς νά νομοθετήσουμε: παρανόμους γάμους, φοβερά πράγματα, τά ὁποῖα φοβούμεθα μήν προκύψουν ἀπό τήν ψήφιση αὐτοῦ τοῦ νόμου καί γιά τά ἄτομα καί γιά τήν πατρίδα μας.

Ἄς τό σκεφθοῦμε καί ἄς προσέξουμε ποιά στάση θά κρατήσουμε.

Ομιλία του Μητροπολιτη Βεροίας προς τα νέα ζευγάρια

Μέ πολλή χαρά βρίσκομαι καί φέτος κοντά σας στήν ἀρχή τοῦ χρόνου καί χαίρομαι, γιατί ἡ συνάντηση αὐτή γιά τά νέα ζευγάρια ἔχει καθιερωθεῖ πλέον στήν ἐνορία σας. Φέτος συμπίπτει μάλιστα μέ τήν Κυριακή μετά τήν ἑορτή τῆς Ὑπαπαντῆς, τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἀφιερώσει στίς ἁγίες μητέρες τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν πρότυπα μητέρας. Κατ᾽ ἐξοχήν βεβαίως πρότυπο μητέρας εἶναι ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, στό πρόσωπό της τιμοῦμε τήν κάθε μητέρα ἀλλά καί τή μητρότητα, αὐτό τό σπουδαῖο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρός τή γυναίκα καί πρός τήν οἰκογένεια.

Χαίρομαι, λοιπόν, γιατί βλέπω κάθε χρόνο νέα ζευγάρια ἐδῶ στά Κύμινα πού δημιουργοῦν νέες οἰκογένειες καί μάλιστα ζευγάρια πού εἶναι κοντά στήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό πνευματικό πρότυπο τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας.

Εἶναι πολύ εὐχάριστο καί ἐλπιδοφόρο αὐτό τό γεγονός, καθώς ὅλοι γνωρίζουμε τίς δυσκολίες τῶν νέων ἀνθρώπων νά δημιουργήσουν οἰκογένεια, ἀλλά καί τίς συνθῆκες πού ἐπικρατοῦν στίς ἡμέρες μας στήν κοινωνία καί δέν διευκολύνουν τή δημιουργία οἰκογενειῶν, πολύ περισσότερο μάλιστα οἰκογενειῶν πού ἔχουν χριστιανικές ἀρχές καί ἔχουν ἕνα πνευματικό σύνδεσμο μέ τήν Ἐκκλησία.

Ὅμως ὅσο οἱ συνθῆκες στόν κόσμο γίνονται πιό δύσκολες γιά τήν οἰκογένεια, τόσο πιό ἀναγκαία εἶναι ἡ σχέση καί ὁ σύνδεσμος της μέ τήν Ἐκκλησία, προκειμένου νά παραμείνει οἰκογένεια καί νά μήν διαλυθεῖ στήν οὐσία της.

Γιατί ὑπάρχουν οἰκογένειες πού μπορεῖ τά μέλη της νά ζοῦν στό ἴδιο σπίτι, πού ὀνομάζονται οἰκογένεια, ἀλλά τό κάθε μέλος της βαδίζει τόν δικό του δρόμο ἤ φέρεται μέ τρόπο πού κάνει τή συνύπαρξη εἴτε γιά τόν σύζυγο ἤ τή σύζυγο εἴτε γιά τά παιδιά προβληματική ἤ καί ἀνυπόφορη.

Καί αὐτό ὀφείλεται στό γεγονός ὅτι πολλοί ἄνθρωποι στίς ἡμέρες μας ἀδιαφοροῦν γιά τίς ἀρχές καί τίς ἀξίες τῆς οἰκογενείας, ἀδιαφοροῦν γιά τήν πίστη στόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, καί δέν θεωροῦν τήν οἰκογένεια ὡς μία εὐλογημένη ἀπό τόν Θεό ἕνωση δύο ἀνθρώπων πού

ἔχουν κοινό σκοπό καί κοινό ἀγώνα, ὄχι μόνο νά ἀναθρέψουν τά παιδιά τους «ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου», ἀλλά καί νά βοηθήσει ὁ ἕνας τόν ἄλλο στήν κοινή τους πορεία γιά νά ζήσουν τήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Μία τέτοια οἰκογένεια ἀποτελεῖ τό φυτώριο στό ὁποῖο μποροῦν νά μεγαλώσουν μέ ἀσφάλεια καί μέ τίς σωστές ἀρχές τά παιδιά, τά ὁποῖα θά δημιουργήσουν μέ τή σειρά τους νέες οἰκογένειες. Καί εἶναι γνωστό σέ ὅλους μας πόσο μεγάλη ἀνάγκη παιδιῶν ἔχει ἡ πατρίδα μας, ἀλλά καί πόσο σημαντικό εἶναι τά παιδιά νά ἔχουν ἐκτός ἀπό τά ὑλικά καί τά ἀπαραίτητα πνευματικά ἐφόδια γιά τή ζωή τους.

Γι᾽ αὐτό, ὅπως εἶπα καί προηγουμένως, εἶναι πολύ εὐχάριστο ὅτι ὑπάρχουν καί ζευγάρια, ὅπως ἐσεῖς, πού ἀκοῦτε τή φωνή τῆς Ἐκκλησίας, ἀγωνίζεστε νά ἀκολουθεῖτε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ στή ζωή σας καί νά στηρίζετε καί τήν οἰκογένειά σας στόν Θεό, μέ τή βοήθεια καί τή χάρη τοῦ ὁποίου μπορεῖ νά βροῦμε λύσεις στά ὅποια προβλήματα συναντοῦμε καί μᾶς ἀπασχολοῦν.

Εἶναι φυσικό νά ὑπάρχουν προβλήματα καί μέσα στήν οἰκογένεια καί μέσα στό ζευγάρι. Ὅταν ὅμως διατηροῦμε τόν σύνδεσμό μας μέ τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία, ὅταν ἔχουμε μυστηριακή ζωή, ὅταν προσευχόμεθα, τότε μποροῦμε νά ἀντιμετωπίσουμε ὅ,τι προκύψει στή ζωή μας καί στή ζωή τῆς οἰκογενείας μας, καί νά ἔχουμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Μιά τέτοια οἰκογένεια ἀποτελεῖ ἕνα ὑγιές θεμέλιο τῆς κοινωνίας καί τῆς πατρίδος

μας καί μπορεῖ νά προσφέρει πολλά, ὅπως τό ἔκανε ἐπί τόσα χρόνια.

Δυστυχῶς ὅμως τό τελευταῖο διάστημα γίνεται προσπάθεια νά ἀλλοιωθεῖ ἡ ἔννοια τῆς οἰκογενείας καί νά πληγεῖ ὁ ἱερός θεσμός τοῦ γάμου. Καί αὐτό ἐπιχειρεῖται μέ τήν καθιέρωση ἑνός γάμου πού ἀντίκειται καί στήν παράδοσή μας καί στόν νόμο τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί στίς ἐπιστῆμες πού μελετοῦν τόν ἄνθρωπο. Γιατί ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι γάμος καί ἕνωση μεταξύ δύο ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου εἶναι ἀντίθετα πρός τή φύση τοῦ ἀνθρώπου καί δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ ὡς οἰκογένεια καί πολύ περισσότερο νά ἀναλάβει τήν ἀνατροφή καί διαπαιδαγώγηση παιδιῶν.

Ὅμως αὐτό εἶναι πού ἐπιχειρεῖται στίς ἡμέρες μας μέ τό ἐπιχείρημα τῆς ἰσότητος τῶν ἀνθρώπων καί τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν παιδιῶν.

Ἀσφαλῶς καί τά παιδιά δέν φέρουν καμία εὐθύνη καί δέν θά πρέπει νά ἀδικοῦνται. Ὅμως γιατί δέν τό σκέφθηκαν αὐτό προηγουμένως ὅσοι ἐπιδιώκουν νά ὀνομάζονται γονεῖς τους; Γιατί δέν σκέφθηκαν πόσο ὀδυνηρό καί ἄδικο εἶναι γιά ἕνα παιδί νά μεγαλώνει χωρίς τόν ἕναν ἀπό τούς δύο φυσικούς γονεῖς του ἤ καί τούς δύο, ὄχι γιατί αὐτοί δέν ὑπάρχουν, ἀλλά γιατί ἐμεῖς, μέ τή δική μας ἐπιλογή ἤ ἔγκριση, τούς ἐξαφανίσαμε καί τούς στερήσαμε ἀπό τό παιδί; Γιατί δέν σκέφτονται ὅσοι ὑποστηρίζουν τόν νέο νόμο ὅτι αὐτή ἡ ἔλλειψη κάνει τό παιδί οὕτως ἤ ἄλλως διαφορετικό ἀπό τά ἄλλα παιδιά, στό σχολεῖο καί στή γειτονιά καί τό καθιστᾶ αὐτόματα ὄχι ἴσο μέ αὐτά;

Ἄλλωστε, ἀκοῦμε ὅτι καί οἱ ἴδιοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι λέγουν ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε μία «διαφορετική» οἰκογένεια. Ἄν τό ἀναγνωρίζουν αὐτό, τότε πῶς εἶναι δυνατόν νά διεκδικοῦν τά ἴδια δικαιώματα μέ τίς ἄλλες οἰκογένειες;

Αὐτά ὅμως δυστυχῶς τά παραβλέπουμε, καί ἐν ὀνόματι ἑνός δῆθεν ἐκσυγχρονισμοῦ καί ἐξομοιώσεως μέ κάποιες ἄλλες χῶρες ἐπιδιώκουμε νά υἱοθετήσουμε αὐτόν τόν δῆθεν γάμο καί τήν δῆθεν οἰκογένεια, ἀδιαφορώντας γιά τίς συνέπειες πού θά ἔχει καί γιά τήν οἰκογένεια καί γιά τήν κοινωνία καί γιά τά ἴδια τά παιδιά, τά ὁποῖα θά μεγαλώνουν σέ μία «οἰκογένεια» μέ δύο ὁμοφύλους γονεῖς. Διότι μπορεῖ πράγματι νά προσφέρουν ἀγάπη στά παιδιά, ἀλλά ἀρκεῖ αὐτή ἡ ἀγάπη; Καί δέν θά ἀποτελεῖ διά βίου ἔλλειψη μέ ἄγνωστες συνέπειες γιά τά παιδιά, γιά τήν ψυχολογία τους καί γιά τό μέλλον τους, ἡ ἀνατροφή τους μέσα σέ ἕνα περιβάλλον στό ὁποῖο δέν εἶναι διακριτά τό πρότυπο τοῦ ἀνδρικοῦ καί γυναικείου φύλου.

Ἀλλά καί πέρα ἀπό τίς συνέπειες πού θά ἔχει γιά τά παιδιά ἡ νομική ἐπισημοποίηση μιᾶς ἕνωσης ὁμοφύλων ἀνθρώπων ὡς γάμου, ἔχουμε σκεφθεῖ ποιές ἐπιπτώσεις θά ἔχει στήν κοινωνία μας;

Ὅταν μέ αὐτό τόν τρόπο ἐξισώνουμε μία σχέση πού δέν συμβαδίζει μέ τήν ἀνθρώπινη φύση, γιατί δέν ἀποδέχεται τίς ἀντικειμενικές διαφορές πού ὑπάρχουν μεταξύ τῶν δύο φύλων, μέ τό μυστήριο τοῦ γάμου καί μέ τόν θεσμό τῆς οἰκογενείας, δέν εἶναι σάν νά δυναμιτίζουμε μία διαχρονική σταθερά τῆς κοινωνίας καί ἰδιαιτέρως τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, δηλαδή τήν οἰκογένεια; Δέν εἶναι σάν νά δυναμιτίζουμε τά θεμέλιά της καί νά τήν κλονίζουμε ἀνεπανόρθωτα; Δέν εἶναι σάν νά τήν ἀπαξιώνουμε καί νά τήν καταργοῦμε, σάν νά ἀρνούμεθα τήν παράδοσή μας καί νά ἀντιτιθέμεθα στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ;

Δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι ἡ οἰκογένεια ὑπῆρξε καί εἶναι ἀκόμη καί σήμερα ὁ συνεκτικός ἐκεῖνος ἱστός πού βοήθησε τόν Ἑλληνισμό νά ζήσει καί νά ἀντιμετωπίσει καί κρίσεις καί πολέμους καί κάθε εἴδους προβλήματα.

Γιατί, ἄν ἡ πρόοδος καί ἡ εὐημερία ἑνός Ἔθνους στηρίζεται στούς πολίτες του, ἡ οἰκογένεια εἶναι αὐτή πού δημιουργεῖ καί καλλιεργεῖ τούς νέους πολίτες, ἐμπνέοντας καί διδάσκοντάς τους ἀρχές καί ἀξίες πολύτιμες γιά νά σταθοῦν στή ζωή, γιά νά προσφέρουν καί νά ἐξελιχθοῦν.

Καί ὅμως, ἀντί νά τήν προστατεύσουμε καί νά τήν στηρίξουμε, ἐμεῖς ἐπιχειροῦμε νά τήν κλονίσουμε καί νά τήν δυναμιτίσουμε μέ τόν νόμο αὐτό, ὁ ὁποῖος καθιερώνει οἰκογένειες πού δέν πληροῦν τίς προϋποθέσεις τίς ὁποῖες ἔχει καθορίσει ἡ ἀνθρώπινη φύση καί ὁ Δημιουργός Θεός γιά τήν ἕνωση τῶν ἀνθρώπων.

Εἶναι ἀνάγκη νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι δέν ἐπιτρέπεται νά πλήττουμε τόν ἱερό θεσμό τῆς οἰκογενείας καί τοῦ γάμου, ἀλλοιώνοντας τίς ἔννοιες αὐτές, μέ τήν καθιέρωση ἑνός ἄλλου γάμου, πού δέν ἀφορᾶ ἑτεροφύλους ἀλλά ὁμοφύλους, ἀδιαφορώντας γιά τίς συνέπειες στίς οἰκογένειες, στήν κοινωνία καί τήν πατρίδα μας.

Εἶναι ἀνάγκη νά κατανοήσουμε πόσο μεγάλο κίνδυνο διατρέχουμε καί νά μήν ἀντιμετωπίσουμε τήν ὑπόθεση αὐτή σάν κάτι πού δέν μᾶς ἀφορᾶ. Ἔχουμε χρέος νά ἐκφράσουμε ὅλοι τήν ἄποψη καί τήν ἀντίθεσή μας, ἀκολουθώντας τή θέση τῆς Ἐκκλησίας μας, στό σχέδιο νόμου πού ἀλλοιώνει τήν ἔννοια τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας, καί νά ἐνημερώσουμε καί ὅσους δέν ἔχουν κατανοήσει τούς κινδύνους πού ἐλλοχεύουν γιά τήν οἰκογένεια καί γιά τήν κοινωνία μας.

Εἶναι χρέος ὅλων μας ἀνεξαιρέτως νά στείλουμε τό μήνυμά μας, ὅτι ἕνας τέτοιος

νόμος εἶναι ἀντίθετος πρός τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, τίς ἀρχές τίς ἀξίες μας καί τίς παραδόσεις μας, καί γι᾽ αὐτό μᾶς βρίσκει ἀντίθετους.